

for at kunne følge efter og strax tage en ny Opstilling af samme Slags. Man vil sige, at dette Hverv, saaledes at følge Kanonlinien, kan ikke være saa vanstelig. Ja, jeg maa dertil dog sige, at jeg regner det for at være ikke saa overdrevent let. I det franske Artilleri har man indtil den allernyeste Tid haft 2 Kapitainer ved hvert Batteri, den ene til at føre Vognlinien, hvilket man ikke vilde betro til nogen Lieutenant. I det engelske Artilleri, hvor man har anset det for rigtigt at gjøre Battericheferne til Majorer, fører Majoren altsaa Kanonlinien, og en Kapitain, som er hans Næstkommanderende, fører Vognlinien. Det er altsaa ikke saa ganske let. Noget kan man jo hjælpe paa manglende Dvælse i den Ting ved at læse, hvorledes andre Menneſter have baaret sig ad under saadanne Omstændigheder; men den Slags Studier ere ikke ganske lette at foretage. De forudsætte en hel Del Fantasi, en hel Del Evne til overhovedet at kunne læse, og det vilde være noget ubilligt at forlange af vore isvrigt fortræffelige Stabsfergenter, en Klasse af Befalingsmænd ved Artilleriet, som fortjener den allerbedste Ros, at de ved Hjælp af taktiske Studier i Bøger skulde kunne sætte sig ind i de Dpgaver, som der kunde falde for. Men er det saaledes virkelig en Ting, som burde indpøves og jævnlig, ja aarlig burde indpøves, dette at manøvrere en Kanonlinie, saa kan man ikke sige Andet, end at det er et meget sørgeligt Forhold, at det danske Artilleri i Mandts Minde ikke har haft noget Batteri udrustet med sine Vogne, undtagen netop i Krig. Der fulgte det af sig selv, at man var nødt til at have Vogne med. Det Udkaſt til en Hærløv, som er overfendt os fra Folkethinget, har ganske vist efter Krigsministeriets Forslag afhjulpet nogle af de allervæsentligste Mangler ved Feltartilleriets nuværende Organisation. Det har gjort det muligt at indkalde Mandſkab til Batterierne, ganske vist ikke i noget særdeles rigeligt Maal, men dog saaledes, at man nogenlunde vil kunne besætte de Batterier, der skulde udrustes til at rykke i Seiren eller overhovedet udrustes til Dvælse, med dets eget Mandſkab. Men desværre er der een Ting, man har glemt, nemlig, at til et Feltbatteri hører der foruden Mandſkab ogsaa Heste; det vil sige, man har ikke helt glemt at give Batterierne Heste, men man har givet dem et meget utilstrækkeligt Antal. Krigsministeriet havde foreslaaet, at vore Feltbatterier skulde udrustes til Stadighed med 92 Heste pr. Batteri, et Mindretal i Folkethingets Udvalg foreslog, at dette Tal skulde sættes ned til 79, et Flertal i Folkethinget har vedtaget, at Hesteantallet ved Batterierne fremdeles ligesom hidtil skal være 63 Heste pr. Batteri. Lad os nu se, hvad vi kunne udruste af Skjts og Vogne med 63 Heste. Jeg har gjort Regnestykket op, det er jo simpelt nok. Det viser sig, at med en

Styrke af 63 Heste ville vi enten kunne udruste 6 Kanoner uden Vogne eller 4 Kanoner og to Vogne. Af disse to Udrustningsgrader vilde jeg, i Tilfælde af, at der kommer Krig paa, ubetinget foretrække at sende 4 Kanoner ud, men dog i alt Fald at give dem to Vogne med. I Forstillingerne nemlig fører jo nok hver Kanon en 30, eller huffter jeg ret, nøjagtigt 33 Stud, men 33 Stud ere snart skudte op. Naar hver Kanon har sin Vogn, fører den ialt 120 Stud med pr. Kanon, naar 2 Kanoner maa hjælpe sig med een Vogn, bliver Antallet omtrent 76 Stud. 76 Stud pr. Kanon er ganske vist et overordentlig ringe Tal. Man har tidligere regnet, at paa langt udgaende Expeditioner skulde man føre 200 Stud med pr. Kanon. Vore gamle 6-pundige Batterier førte f. Ex. 220 Stud, og paa kortere Expeditioner skulde man kunne hjælpe sig med omtrent 150. Som sagt, vor Udrustning med Vogne — den reglementerede Udrustning af en Vogn til hver Kanon — tillader, at man kan medføre 120 Stud pr. Kanon; men at lade Kanoner rykke ud med 33 Stud og saa ikke mere, vil dog vistnok være en meget mislig Ting. Det vil have til Følge, at en Batterichef, naar han staar overfor Fjenden med sine Kanoner, stadigt vil føle sig trykket af Angst for at skyde sig lens, skyde sine Forstillingsklasser lens, stadigt vil gaa og rige i klasserne, om han kan spændere saamange Stud endnu paa Fjenden eller ikke, og det vil virkelig have en høist uheldig Indflydelse. Jeg er ganske sikker paa, at 4 Kanoner med Vogne vil være en meget mere tilfredsstillende Udrustning af et Batteri end 6 Kanoner uden Vogne, ja endogsaa bedre end 8 Kanoner uden Vogne; thi lad os regne, at vi med 4 Kanoner f. Ex. i en halv Time kunne gjøre 64 Stud, og at vi med 8 Kanoner ganske vist kunne gjøre 128 Stud paa en halv Time, hvis man havde Naad dertil, saa kan man være sikker paa, at naar et Batteri er saa tarvelig udrustet med Ammunition, som det vil være, naar det kun har Forstillingerne med, saa gjør man alligevel ikke flere Stud med 8 Kanoner, end man meget godt vil kunne overkomme at gjøre med 4 Kanoner, og man har da kun den Fornøielse til ingen Nytte at slæbe 4 Kanoner med tilhørende Folk og Heste med ind i Slden og at risikere at faae dem skudt tilflamme eller ihjel. Jeg tror altsaa, at en saadan Organisation af Batterierne, ved hvilken man tog Vognene med — og selv med en meget betydelig Indskrænkning af Kanonerens Antal —, i alle Maader vilde være at foretrække. Nu veed jeg nok, at der imod den Beregning, som jeg her har opstillet, vil kunne indvendes, at vi jo have en Lov om Udredning af Heste fra Landet, samt at Artilleriet jo, saasnart der udbræder Krig, kan faae saa mange Heste, som det vil have. Ja, det er meget godt, og denne Hesteudredningslov